

DAMIRA POLJANIĆ, djelatnica Policijske uprave Dubrovnik

HEROINA DOMOVINSKOG RATA

Damira POLJANIĆ, djelatnica Policijske uprave Dubrovnik, samostalna inspektorica, policijsko službovanje započela je prije petnaestak godina u Dubrovniku. Među kolegama, a i šire u gradu, znana je kao prva žena na južnom bojištu koja je pregovarala s predstavnicima »one druge strane«, i to u vrijeme kad je osim pregovaračke umješnosti trebalo imati i određenu dozu odvažnosti, hrabrosti ili, kako se to u narodu kaže, »petlju« suočiti se oči u oči s neizvjesnošću.

Iako su zašutjela ratna zvona nad drevnim Dubrovnikom gradom i njegovom okolicom, Damira je još poslom vezana za »ratne poslove«. Trenutno radi na vraćanju i pronalaženju ranjenih i mrtvih branitelja i civila, poslovima koji od osobe koja ga obavlja traže strpljivost, sustavnost i brižljivost u obavljanju jer je riječ o veoma osjetljivim pitanjima. – Najteži su susreti s obiteljima i najbližima prilikom objave da je njihov sin ili otac poginuo ili da je teško ranjen ili... To je psihički napor jer u takvim okolnostima morate ostati razumni i vladati situacijom, pa ipak u vama progovori onaj osobni dio svakoga od nas. U takvim trenucima nastojim prevladati samu sebe – kaže Damira, prisjećajući se niza slika i okolnosti u kojima je bila.

– A sve je počelo devetoga listopada 1991. godine kad je na opće iznenađenje napadnut grad. Bio je to stres za sve. U borbama je bilo dosta mrtvih i ranjenih, a mnogi su branitelji zarobljeni. Ostali su na području koje je zauzela agresorska strana. I njihova je strana imala dosta gubitaka (ranjenih, mrtvih), pa je tadašnja komanda okupatorske vojske tražila da s hrvatske strane dođu pregovarači – priča Damira.

• Među kolegama znana je kao prva žena koja je pregovarala s predstavnicima »one druge strane«

DAMIRA POLJANIĆ: »Sve je počelo devetoga listopada 1991. godine«

– Budući da su policijske postrojbe tada bile jedine organizirane oružane snage, u Policijskoj je upravi odlučeno da policija pošalje svoga pregovarača. Izbor je pao na mene. Odjenula sam uniformu, stavila na glavu kapu s hrvatskim grbom i krenula na pregovore. Imala sam pratnju, ali u izravnim kontaktima s njihovim pregovaračima pratnju nisu dopustili. Kad sam stigla u njihovu komandu, na tada okupiranom području, dočekao me general Jokić. Bio je šokiran vidjevši da je pregovarač žena. Način na koji sam bila obučena još više ga je iritirao. Razgovor s njim bio je mukotran, ali sam nastojala ne zbuniti se i ostati dosljedna u traženjima da se pregovara. Bilo je provokacija. I nije bilo ugodno biti u okruženju s ljudima nimalo sklonim pregovaranju i dogovaranju. Čak se odnekuda pojavile novinari i snimatelji, inscenirali su nekakav prizor što su sutradan objavili kao vijest na srpskoj televiziji. Glasom i slikom objaviše vijest kako su »nikšički specijalci šttili hrvatskog pregovarača od ustaške pucnjave« (a sami su inscenirali pucnjavu da bi vijest bila vjerodostojna). Mislim da sam time rekla sve. Nije bilo lako, ali je akcija ipak urodila plodom. Zadatak sam obavila.

Damirina priča kao da nema kraja. Nižu se slike i sjećanja na viđeno i proživljeno. Među kolegama kruži priča o njezinoj snazi i volji da vrio pozorno i strpljivo i dalje obavlja radne zadatke. Nada se da će se uskoro vratiti poslovima koje je obavljala prije – malodobničkoj delinkvenciji.

Rodena je na Pelješcu. Gimnaziju je završila u Dubrovniku, a fakultet u Zagrebu. Stambeno pitanje ima riješeno. Poklonica je dobre knjige. Voli kazalište. Nažalost, trenutno za takva zadovoljstva nema vremena. Ali bit će. Uskoro – kaže Damira Poljanić.

M.J. – K.B.K.